

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ז.

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

א נטוש"ע א"ח סימן תקמז
סעיף ג)
פ"ה ב נטוש"ע י"ד סי' רמז
סעיף עז ע"ה"ה:

(א) נשנה 5 ערכין ו' ע"ש
מנחות ק"ן מדות ס"ד מ"ו,
(ב) נשנה 3 ע"ש, (ג) שנה
ל' סוכה, (ד) שנה ל"ג,
(ה) ומלכא ז' ח"ו, (ו) כח"א
ל"ח א"ת, (ז) נשנה
חמשה עשר, (ח) ד"ה מלכא
יחוס' מנחות ק"ן, ד"ה מלכא
וכערכין ו' ד"ה ענן,

תורה אור השלם

[illegible]

החלים בו 1.
8. ה' אלהים אל תשוב
פני משיחך וזכרה
לחסדי דוד עבדך:
זכר ושמע 9.
9. ובוים עשירים וכל
לדוד השביעי שלח את
העם לאלהים שמחים
ותובי כל על הטובה
אשר עשה יי' לדוד
ולישלמה
עמו: זכר הימים 10.
10. פלס מגעל רגלך
ובל דרכיך יצנו:
משלי 11.
11. ארצה חיים קם הפלס
נגו מעגלתיה אל תדע
משלי 12.

הגהות הב"ח

(א) גם' באמה כליל עור.
 י"ב לשון כליו ומניעת
 העורני מלישב וכן פי'
 העורן אלף שנה נדמקש
 ראשון לא היה יצ"ר כליל
 עורב פי"ט והחמ"ס בפרק
 ר' עקיבא סתמו דמוסה כאן
 שהיה במקדש ראשון כליל
 עורב:

גליון הש"ס

גמ' דקדושתו קדושת
עולם. עיין שבועות דף טז
ע"כ חס' ד"ה קדושתו:

ויומי שמהם להכא ולהכא לתוכה הבית ולרגל: ודלמא מינער לא נעריין. נישוין עד הרגל כי היכי דלא נער שלמה אבל אי מתרמי

איבער זייער צווייטער קד החג.
 כדי שלא יתבטלו ישראל
 ממלאכתם כל כך: **איבער** זייער
 צווייטער באמא ב"א עובד. שלא
 יהיה לזר הבגין כ"כ ואע"פ שהוא
 מתבגין כדי שלא יציאו הטומאה אף
 זה לזר כל קד וגם בשעת הבגין
 בזמן שלא היה הסמיכה שורה בו
 לא היה לזר(י):

בין שמחה בשמחה איכבי ליה
א ודלמא מינוסר לא גמרינן
תא שיורי בנין בהמ"ק לא
עורב אמה כליא עורב צורך
יב ארבעה עשר יום שבעת
ז והני לחוד א"ר פרק א"ר
פורים והיו דואגים ואומרים
נתה בת קול ואמרה להם
אמרו קל וחומר ומה משכן
שבת דאיסור סקילה מקדש
פורים ענשו כרת לא כ"ש

בלא אכילה ושתייה ומושכן
 בשון ¹ וביום השביעי דלמא
 מזר קרא ² ביום עשתי שלמא
 רצופין ודלמא ימים הראויין
 יום כולו רצוף אף שנים
 ואויין אם כן תרי קראי למה
 מדכתיב ארבעה עשר יום
 בת קול ואמרה להם כולכם
 תני תחליפא ³ ביום השמיני
 הם שמחים וטובי לב על כל
 מו לאהליהם שהלכו ומצאו
 וטובי לב שכל אחד ואחד
 צתה בת קול ואמרה להם
 ידו ולישראל עמו בשלמא
 לרוד עברו מאי היא אמר
 להכנים ארון למקדש דבקו
 ולא נענה פתח ואמר ⁴ שאו
 ה' אלהים אל תשב פני
 וותה שעה נהפכו פני שונאי
 על אחת עון ר' יונתן
 כי ר' שמעון בן יוחי איפשר
 אמר להו ולאוי איפשרותו
 נפטר מרבו ולן באותה העיר
 שמיני שלח את העם ויברכו
 השביעי שלח את העם אלא
 רדק ליפטר ממנו פעם אחת
 הם זיל גביהו דליברכך אזל
 מעגל גלגל וכל דרכך יכונן
 שאפשר לעשותה ע"י אחרים
 כאן

הוא כלייה. דאמרי, החם במשכן לא דחו שבת אלא בנחתם אלא לסעוד. ומניין שמחל להם, שנא' כיום ה' יל כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו, שהודיע לה לחסדי דוד עבדו, מיד נודע לכל שמחל הק' לדוד מיניה באורחא, בצפרא נמי אתו וקא מיפטרי, אמר רנן במצוה (שאי אפשר) [שאפשר] לעשותה על

”מותרין לישא ערב הרגל קשיא לכולהו לא קשיא למאן דאמר משום שמחה עיקר שמחה חד יומא הוא למ”ד משום מירחא עיקר מירחא חד יומא הוא למ”ד משום ביטול פריה ורביה לחד יומא לא משהי איניש נפשיה ורואין מערבין שמחה בשמחה מחגל דרביי ייעש שלמה בעת ההיא את וכול וכל ישראל עמו קהל גדול מלובי חמת עד נחל מצרים [לפני ה’ אלהינו] שבעת ימים

ושבעת ימים ארבעה עשר יום ואם איתא ולא
למינמר עד החג ומיעבד שבעה להבא ולא
והיבא דאתרמי עבדינן איבעי ליה לשויורי
משויירין איבעי ליה לשויורי ^אבאמה ^בכלאי
בנין הבית הוא אלא מדמייתר קרא מבדי
ימים ושבעת ימים למה לי שמע מינה הני
יוחנן אותה שנה לא עשו ישראל את יום
שמא נתחייבו שונאיתך של ישראל כליה
כולכם מזומנין לחיי העולם הבא מאי דרועי
שאין קדושתו קדושת עולם וקרנן חיד דוח
דקדושתו קדושת עולם וקרנן צבור ויום
אלא אמאי היו דואנים התם צורך גבוה הכב
ליעברו מיכל לא ניכלו ולא לישתו אין שממ
דרחי שבת מגנן אלימא מדכתיב ^אביום
שביעי לקרבנות אמר רב נחמן בר יצחק
כתיב מה יום כולו רצון אף עשתי עשר כיו
כתיב קרא אחרניא ^אביום שנים עשר כיו
עשר יום כולו רצופין דלמא הכא גמי ימים
לי ומקדש דרוחה יום הכפורים מגנן אלימא
ודלמא ימים הראויין גמר יום מהתם יצה
מזומנין לחיי העולם הבא ומגנן דאחיל להו
שלח את העם ויכרכו את המלך וילכו לאהוב
הטובה אשר עשה ה' לדוד ועברו ולישראל
גשיתם כההרה שמחים שנחנו מזיו השכינה
נתעברה אשתו כבן זכר על כל הטובה
כולכם מזומנין לחיי העולם הבא לדוד
לישראל עמו דאחיל להו עין יום הכפורים
רב יהודה אמר רב ^אבשעה שביקש שלמנו
שערים זה לזה אמר שלמה עשרים וארבע רג
שערים ראשיכם וגו' ולא נענה כיון שאמרו
משיח זכרה לחסדי דוד עבדך מיד נענה
דוד כשולי קדירה וידעו הכל שמחל לו הקד
עסמי ^ארובי יהודה בן גרים תנו פרשת נדרי
מיניה באורתא לצפרא הדור וקא מפפרי מ
מיני באורתא אמרו ליה למדתנו רבינו תלמידי
צריך ליפטר ממנו פעם אחת שנאמר כיום
את המלך וכתבי ^אוביום עשרים ושלשה תלמידי
מבאן תלמידי הנפטר מרבו בן באותה העיר
א"ל לבריה בני אדם הללו אנשים של צו
אשכחינהו דקא רמו קראי אהדדי כתיב ^אפ
כתיב "אורח חיים פן תפסל לא קשיא כאן במזמ

שקדנותו קדושת עולם דאין אחריי היות, וקרבן צבור, ויום הכיפורים דאיסור כרת הוא, לא כל שכן דבדדו ליה. והיו דוראין שפט לא יענה אלא על הכפרים דאסוריה, וסבילי השתה שואה קדוה יצאה. ויהי על קול אסורה. ויהי כוללים מופיעים חיל העולם אבל אלא האמל וליבול לאתריהם, שכלי ופסאני שחורזות, שמים, שנתנו שני ספרה. וטובי, כל שכל אחד ואחד תפסו אשתי וזמית אוריה, שלא נענה שלמה בנו בעת שדברק שערם זה בזה ולא נפתחו סיכום הארץ, אלא כשאמר ה' אליהם אל תטש מני משיח נעור, שיצאת הם לך ואסורלי מופיעים חיל העולם אבל, ויחנן קם בעיאר ה' יחורו קם גרים מנו נרדם כי ר שמשון קם יחי, ויחסורו לו ליסמורו רובי המלך שפוט מרובו וכל וכו'. ויהי לבנייה בתי אביתו, וליבוליה, ואלא אשתינהו דמרשילי על

מוסף דע"י

[illegible]

דְּרִיבֵנוּ חֲנָנָל
 יְרוּחַ בְּעֶזֶר הַדּוּל. קְשִׁיָּא
 וּפְרָקְטִין מֵאֵין
 יָדוּשׁ מְשׁוּם מִסְחָה [נִקְרָא
 חֲנָנָל] חֵד יוֹמָא דְּאֵוָה,
 אֲדָר יוֹם הַכֶּלֶס הַחֲדָה
 כִּי בִּסְתָהּ הָאֵל. וְכֵן מִפִּי
 בִּרְמִיָּה מְשׁוּם טִירָחָא,
 יְרִי אָבָא דְּאֵמְרֵי
 מִסְחָה טִירָחוּתָא. עַל
 יָד מְשׁוּם פִּירֵי וְרִיבֵי,
 יוֹמָא לֹא מִשְׁהִי
 יִהְיֶה. וְנִמְנָל לָן דְּרִין
 בִּיבֵן שְׁמָתָה בְּשִׁמְחָה,
 יִכְיֵי רִיעֵשׁ שְׁלֵמָה תָּל
 וְכֹל יִשְׂרָאֵל עֲמֹל קָדָל
 מִלְּבָרַח חֲתָה עַד חֵל
 יִמֵּי לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵינוּ
 תָּנִי יִמֵּי וְשִׁבְעָת יִמֵּי
 קִנְיָה. עֲשֵׂר יוֹם,
 מִמִּיחֵירָא רִישׁ,

י כתיב אוכעה עשו

[illegible]

שלח את העם ויברכו
מחל לו עון בת שבע
דיו אותו עון, ולישראל
ולאו כבר איפטריתו,
חרים,

א. דברי ר' אבהו נמצא בירושלמי באן הלכה ו' א"ר בא שלח בלחא נפחא טרחא.